

Simek Valéria

Ellobbantak

A nyári este békéje
ide ül közénk. Régi
tüzek lobbannak fel
benned. Emlékeid kiöntöd,
mint kötényedből a bűzát.
Érzed a szobád vászonszagát.
A nyárfás utak alkonyi csendjét,
a kocsí ringató zörgését.
Hol jársz ebben a nevető nyárban?

Szállást készít

A házban lárma van,
de már nem a miénk.
Az udvaron fellobban
egy piros szoknya.
A diófa alatt gazdátlanul
hevernek a diók a fűben.
Valaki kinyitja az ablakot,
és beesik az este. Innen
lábunk nyomát elhordta a
szél. Titkon szállást készít
magának az ősz.

SIMEK VALÉRIA (1953) költő, író. Legutóbbi kötete: *Hittem, szerettem* (regény, 2020).

Tárj kaput

Tárj kaput a jövőnek,
lásd vendégül magát
az időt. Lámpád fénye,
legyen jelképe annak
az útnak, amelyet még
megteszel. Amit itt léteddel
hozol el nekünk.

A fényképen

Zsebre tett kézzel állsz
a tengerparton. Fáradtan,
kialvatlanul. A vízben
megcsillanó fény, mint
apró halacskák játszanak
mögötted. Mintha piros
cipődben indulnál hazafelé.
De maradsz, mert a távolság
még napokban mérhető.

Szárnycsapásokkal

Két tekintet között ível
kimért szárnycsapásokkal az
átúszó ítélet. Locsogó beszéd,
felszínre került ellentét.
A félelem hallgat, nem hív
bajt útitársnak. Cipeled
mások szennyesét, egy
hídról dobnád mélybe,
megszabadulva átkaiktól.